

КІРА
Й ТАЄМНИЦЯ БУБЛИКА

Ілюстрації
Марини Шутурми

Бодо Шефер

КІРА

Й ТАЄМНИЦЯ БУБЛИКА

або формування характеру за сім кроків

З німецької переклала

Наталя Іваничук

Львів

Видавництво Старого Лева

2019

Життя Кіри цілком змінилося після того, як вона врятувала пса – чудового лабрадора Мані. Пес умів розмовляти та навчив дівчинку правильно заощаджувати і розпоряджатися грошима. Ось-ось має здійснитися мрія Кіри – і вона полетить до Каліфорнії. Але на шляху до мети несподівано виникають перешкоди, які не так легко подолати – адже для цього потрібно знати сім правил життя...

Друкується за виданням
Bodo Schäfer "Kira und der Kern des Donut"
AHEAD products GmbH, 2008

Права на видання надані
THE RIGHTS COMPANY
Maastricht, The Netherlands

© Наталя Іваничук, український переклад, 2008
© Марина Шутурма, ілюстрації, 2008
© Зоряна Базилевич, обкладинка, 2014
© Олена Дашо, фото на обкладинці, 2014
© Видавництво Старого Лева, українське видання, 2008

ISBN 978-966-2909-45-6

Усі права застережено

СТИПЕНДІЯ

– Хутко вставай! – голос мами долинав до Кіри ніби здалеку.

– Дай поспати ще хоч трішечки, – пробурмотіла дівчинка, натягуючи ковдру на голову. Вона любила поніжитися в ліжку вранці, тоді їй снилися такі гарні сни.

Але мама стягла з неї ковдру.

– Уставай негайно! – мамин голос не визнавав жодних заперечень.

Кіра зиркнула на будильника біля ліжка, і, намагаючись знову накритися з головою, запротестувала:

– Ще тільки пів на восьму! До того ж у мене канікули!

– За півгодини виїжджаємо. О десятій ти маєш бути в американському консульстві! – мама знову схопилася за ковдру.

Дівчинку мов блискавкою вразило: як це вона забула про американське консульство! Сьогодні

має з'ясуватися, чи одержить вона стипендію на шість тижнів до літньої школи в Каліфорнії. Сон мов рукою зняло. Кіра швидко зістрибнула з ліжка, умилася й одягнулася. Сьогодні може здійснитися її мрія...

Коли вона увійшла до їдальні, добрий настрій зник умить, бо там сиділа... тітка Ерна. Поява тітоньки Ерни в них удома завжди віщувала неприємності. Кіра була переконана, що тітка її ненавидить. Поглинаючи сніданок, Кіра зауважила, що батьки вбралися як на свято. Тітка Ерна, не зводячи з неї сердитого погляду, сказала:

– У такому вбранні ти лише осоромишся.

Кіра злякано оглянула себе з голови до ніг. Вона вбрала улюблені джинси та трикотажну кофтинку й мала крутий, принаймні так їй здавалося, вигляд. Однак батьки вирішили, що тітонька Ерна мала рацію, і наполягли на перевдяганні.

Кіра неохоче вбрала сукенку, яку їй вибрала мама, і, стиха бурмочучи собі під ніс, побажала, аби тітка Ерна вступила в першу-ліпшу купу собачого лайна...

Усі помітно хвилювалися. Рік тому Кіра занотувала собі дві омріяні мети: купити ноутбук і поїхати до США. З того часу багато чого відбулося. Вона навчилася заробляти гроші й розумно їх розподіляти. Спершу все свідчило про те, що грошей на мандрівку їй зроду не назбирати. Однак потім песик Мані навчив її, як досягти мети.

Мані був білим лабрадором, який розмовляв людською мовою. Але про це ніхто не мав довідатися. Кіра ніжно попестила його по голові. Мані, як завжди, сидів біля її стільця й терпляче чекав на шматочок ковбаси. Кіра давала її потайки, бо батьки не схвалювали цього. Але нічого не могло пройти повз увагу тітки Ерні, вона відразу спіймала Кіру на гарячому.

– У цьому домі ніколи не буде дисципліни й порядку, доки наша донька за спиною батьків згодовуватиме цій тварині дорогущу ковбасу! – підтримав тітку тато.

– Ця “тварина” – пес, до того ж найкращий у Всесвіті! І звати його Мані, – заступилася за улюбленця Кіра.

Вона була так вдячна Мані. Завдяки йому дівчинка здобула неймовірні знання й познайомилася з надзвичайними людьми. Наприклад, з паном Гольдштерном, дуже багатим чоловіком, який дав їй не одну добру пораду, як розпоряджатися грошми. А ще з пані Козир, літньою жінкою, з якою Кіра, її двоюрідний брат Марсель та її подруга Моніка створили інвестиційний клуб.

Ноутбук Кіра вже купила, тож однієї мети із двох досягла. А тепер, цілком ймовірно, зможе полетіти до Каліфорнії за кошти американського уряду.

Неприємно писклявий голос тітки ввірвався у її думки.

– Мушу сказати, Вальтере, – невдоволено зауважила тітка Ерна, – твоя донька не поважає старших.

Замість відповіді Кіра прошепотіла до вуха Мані все, що вона думає про тітку. Мані тричі гавкнув, ніби погоджуючись.

Кіра подумала, що не годиться тітонькам перебирати на себе роль батьків – це неправильно.

– Ти повинна бути чемною з тіткою Ерною, – повчально мовив тато. – Вона погодилася супроводжувати нас до консульства США. До того ж вона має американський досвід.

Кіра почервоніла як маківка. Тільки-но поруч опиняється тітонька Ерна – чекай халепи. А що означає “американський досвід”? Невже кількденне перебування в Нью-Йорку, та ще й купу років тому, дає підстави вважати, що вона ліпше за інших зуміє порозумітися з американцями? Кіра залюбки відпустила би свою тітку додому. Але, здавалося, справа вже вирішена. Довелося зі скрипом змиритися.

Дівчинка досідала, а потім разом з батьками та тіткою поїхала до американського консульства. Мані довелося залишити вдома, бо тітка Ерна зайняла його місце в авто. У консульстві їх запросили посидіти на великій канапі й почекати. Кіра крадькома роззирнулася навколо. Їй уже доводилося чути, як багатосеред американців товстунів,

однак такої товстухи, як одна зі співробітниць консульства, вона собі й уявити не могла. Неймовірно огрядна жінка – таку поки обійдеш, то бублика можна з'їсти – увійшла до кімнати й зникла за стелажми. А ще в неї ніс – чисто тобі пороссяча рийка.

– Бачила міс Піггі? – схилилася Кіра до мами.

– Як ти можеш таке казати? Посоромся, Кіро! – зашепотіла та.

Тітка Ерна обурено кахикнула. Вона завжди так робила, коли бувала чимось невдоволена. А що їй майже все не подобалося, то кахикала вона постійно. Кіра вдала, ніби нічого не почувала.

– Але ж вона така товстунка... Щоб сидіти, їй і двох стільців буде замало. А ніс... – дівчинка захихотіла.

Раптом за спиною вона почувала голос із американським акцентом:

– Мені цілком вистачить і одного стільця. Тебе чекає консул, Кіро Клаусмюллер.

Дівчинка та її мама злякано озирнулися. За ними стояла огрядна жінка, яку Кіра щойно назвала міс Піггі. Хоч би вона не почувала, як її охрестили.

– Моє ім'я – місіс Стівенс, а не міс Піггі... – виразно мовила американка.

Вона й це чула! Кіра спекла рака й знічено пробурмотіла:

– Я та-а-ак не ду-ума-ала... Просто я ще ніколи не бачила такої товстої... я хотіла сказати, такої огрядної... тобто, такої жінки, як ви...

Однак виправдання Кіри не налаштувало місис Стівенс на примирливий лад. Вона сердито вказала рукою на кабінет консула. Кіра швидко підхопилася, тато – за нею, тітонька Ерна тільки покашлювала. Мама намагалася вибачитись перед товстулею, однак Кіра, скоса зиркнувши в їхній бік, бачила, що жінка мовчки зробила той самий різкий рух рукою убік кабінету. Нічого доброго це не віщувало...

У кабінеті консула з нею приязно привіталися, запросили сісти на стілець, що сиротливо стояв перед консулом та ще п'ятьма чоловіками. Місце поруч із консулом було вільним. Його зайняла... товстуха.

Якщо досі Кіра й хвилювалася, то тепер зовсім занепала духом.

– Кіро, – заговорив консул, – ми розглянули твою кандидатуру на одержання стипендії, бо нам рекомендували тебе як надзвичайну дівчинку. Ти виголосила дуже добру доповідь перед учнями однієї школи, а ще вмієш розважливо поводитися з грошима.

Він на мить замовк, а Кіра трохи полегшено зітхнула. Хоч би тітонька Ерна припинила покашлювати!

– Та щоб ухвалити остаточне рішення, нам бракує твого твору, – провадив далі консул.